

НАСТАВНО-НАУЧНОМ ВЕЋУ ПРАВНОГ ФАКУЛТЕТА УНИВЕРЗИТЕТА У НИШУ

Одлуком Наставно-научног већа Правног факултета у Нишу бр. 01-1654/10-2009 од 12. 05. 2009. године, образована је Комисија за припрему извештаја за избор једног сарадника у звање асистента за ужу Грађанско-правну научну област, у саставу: др Радмила Ковачевић Куштримовић, редовни професор Правног факултета у Нишу, др Душан Николић, редовни професор Правног факултета у Новом Саду и др Мирослав Лазић, ванредни професор Правног факултета у Нишу.

Комисија подноси Наставно-научном већу следећи

ИЗВЕШТАЈ

На конкурс Правног факултета у Нишу, објављеног у „Народним новинама“ од 16. 05. 2009. године, за избор сарадника у звање асистент за ужу Грађанско-правну научну област, пријавила су се два кандидата, и то:

- Јелена Ђорић, судијски приправник Општинског суда у Нишу и
- Мр Ивана Симоновић, асистент-приправник Правног факултета у Нишу.

Комисија је констатовала да су оба кандидата благовремено поднела пријаве на конкурс и да оба кандидата испуњавају формалне услове за избор сарадника у звање асистент, по Закону о високом образовању Републике Србије, Статуту Правног факултета у Нишу и Правилнику о условима, начину и поступку избора у звање сарадника Правног факултета у Нишу, те је размотрила пријаве и утврдила следеће:

1.1. БИОГРАФСКИ ПОДАЦИ И ПОДАЦИ О РАДУ И ПОСТИГНУТИМ РЕЗУЛТАТИМА КАНДИДАТА ЈЕЛЕНЕ ЂОРИЋ

Кандидат Јелена Ђорић рођена је у Нишу 15. 06. 1978. године, где је и завршила основну школу и гимназију. Правни факултет у Нишу је уписала 1997, а завршила 19. 09. 2006. године, са просечном оценом 9, 77. У току студија завршила је програм клиничког правног образовања на српском и енглеском језику, а у оквиру програма размене студената на правној клиници боравила је на Правном факултету у Портланду, САД, у летњем семестру 2004. године.

Од 15. 10. 2006. године запослена је у Општинском суду у Нишу као судијски приправник.

Студент је прве године докторских студија на Правном факултету у Нишу, на смеру за грађанско право.

1.2. БИОГРАФСКИ ПОДАЦИ И ПОДАЦИ О РАДУ И ПОСТИГНУТИМ РЕЗУЛТАТИМА КАНДИДАТА ИВАНЕ СИМОНОВИЋ

Кандидат мр Ивана Симоновић рођена је у Књажевцу 19. 6. 1977. године, где је завршила основну школу и гимназију са одличним успехом. Правни факултет у Нишу је уписала 1996, а завршила 30. октобра 2000. године, са просечном оценом 9, 70.

Од јула 2001. до августа 2004. г. радила је у Окружном суду у Нишу, најпре као судијски приправник (2001-2003), а након положеног правосудног испита (30. септембра 2003. године), као судијски сарадник. На Правном факултету у Нишу ради од 1. септембра 2004. године као асистент-приправник на предмету Увод у грађанско право и Стварно право. У школској 2005/06 и 2006/07 изводила је и вежбе из предмета Облигационо право. Ангажована је у раду на правној клиници.

Последипломске студије на Правном факултету у Нишу уписала је 8. јула 2004. године, на Катедри за Грађанскоправне науке – смер за имовинско право. На последипломским студијама најпре је положила испит из предмета Методологија правних наука (септембра 2004. године). Семинарски рад: „Критеријуми забране злоупотребе права“, одбранила је 8. априла 2005. године. Семинарски рад: „Прекомерно оштећење“ одбранила је 3. априла 2006. године. Усмени магистарски испит положила је 12. јануара 2007. године. Магистарску тезу: „Дејство рокова у уговорним односима“, одбранила је 27. фебруара 2009. г. на Правном факултету у Нишу, са одликом, и стекла академски назив магистра правних наука.

У току рада на Факултету, учествовала је на неколико стручних усавршавања ради оспособљавања за успешно извођење вежби и рада на правној клиници. Похађала је летњу школу на тему: „Аустријско и руско енергетско право у контексту Јавног и Европског права“ од 2. до 13. 7. 2007. г. на Правном факултету Универзитета у Салзбургу. У оквиру „Темпус пројекта“ - POGESTEI, боравила је на Европском универзитету Виадрина у Франкфурту (Одра), у Немачкој од 12. до 19. маја 2008.

Поред обучености за рад на рачунару, кандидат Ивана Симоновић активно говори немачки и енглески језик, што потврђује оспособљеност за бављење научним радом.

2.1. ПОДАЦИ О ОБЈАВЉЕНИМ НАУЧНИМ РАДОВИМА КАНДИДАТА ЈЕЛЕНЕ ЂОРИЋ

Кандидат Јелена Ђорић није навела научне радове које је објавила, нити је навела досадашње резултате рада на уписаним докторским студијама.

2.2. ПОДАЦИ О ОБЈАВЉЕНИМ НАУЧНИМ РАДОВИМА КАНДИДАТА ИВАНЕ СИМОНОВИЋ

Кандидат Ивана Симоновић је објавила следеће научне и стручне радове:

1. „Забрана злоупотребе права у француској судској пракси“, Зборник радова „Двестотине година од доношења Француског грађанског законика - утицај Француског грађанског законика на српско право“, Правни факултет у Нишу, 2005, стр. 317–329. Аутор у раду анализира улогу француске судске праксе код увођења забране злоупотребе права, у светлу чињенице да Француски грађански законик није регулисао овај правни институт. Посебно се анализира еластичност норми законика и настанак овог института као резултата сарадње правне теорије, судске праксе и законодавца.

2. „Право на суђење у разумном року у поступцима за заштиту права својине“, пројекат „Приступ правосуђу – инструменти за имплементацију европских стандарда у правни систем РС“, тематски зборник радова, Правни факултет у Нишу, 2007, стр. 59–98. У раду се указује на значај ратификације Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода за развој српског права и потреба реформе нашег законодавства о пружању правне заштите како би се поступак окончао у разумном року. Аутор је спровео истраживање у Општинском суду у Нишу и анализирао узроке који доприносе неефикасности поступка судске заштите.

3. „Алтернативно решавање спорова у домену грађанскоправних односа – искуства Словеније, Хрватске и Босне и Херцеговине“, Зборник радова Правног факултета у Нишу, 2007, стр. 325-340. У овом раду је анализирано алтернативно решавање спорова у три државе некада припадајуће југословенском правном подручју. Посебно је истакнут значај медијације (мирења), као најшире прихваћеног начина за алтернативно решавање спорова и метода за олакшавање приступа правди.

4. „Нове европске тенденције у праву о застарелости и одређивању рокова застарелости“, тематски зборник радова са пројекта „Приступ правосуђу – инструменти за имплементацију европских стандарда у правни систем Републике Србије“, Правни факултет у Нишу, 2007, стр. 57-98. Аутор

елементи могу препознати у неким правним односима, попут стицања својине природним прираштајем и забране злоупотребе права.

Друга глава је, у целости, посвећена року (стр. 18-36). Рок је будући и извесни догађај, јер је протек времена неумитан. Аутор анализира рок и термин, као два облика у којима се испољава дејство протеча времена као правнорелевантне чињенице. Детаљно су обрађени сви материјалноправни и процесноправни рокови.

У трећој глави, *Рок као модалитет уговора* (стр. 37-52), обрађен је рок као структурални елемент уговора који успоставља везу и зависност дејства уговора са будућом и извесном околношћу. У пракси, услов, рок и налог су модификациони елементи уговора који омогућавају да правни субјекти своје односе уобличе према својим интересима и потребама. У тези је посебна пажња посвећена правном дејству рока. Након анализе решења из упоредног права (немачког и француског), аутор закључује да право, и стварно и облигационо, настаје одмах по закључењу уговора, али захтев, као могућност да се право принудно оствари, настаје истеком рока.

Четврта глава, *Рачунање рокова* (стр. 53-83), обрађује начине рачунања времена, од најстаријих цивилизација до данас. Централно место заузимају правила о рачунању рокова из Закона о облигационим односима, која су упоређена са одговарајућим решењима из упоредног права, као и са правним документима из Европске уније (Уредба СЕ бр. 1182/71 о утврђивању правила за рокове, датуме и термине; Европска конвенција о рачунању рокова; Принципи Европског уговорног права). Спроведено истраживање показује да су правила о рачунању рокова из ЗОО, у великој мери, сагласна са таквим правилима најзначајнијих кодификација у Европи и, што је значајније, са правним актима усвојеним у Европској унији. Ипак, ЗОО не прави разлику између „рокова догађаја“ и осталих рокова, већ њихов почетак и истек регулише на истоветан начин - почињу да теку дан после догађаја од кога се рок рачуна, а завршавају се оног дана који по свом називу или броју одговара дану у који је настао догађај важан за почетак рока. Међутим, постоје и ситуације, нпр., ступање на снагу закона, одређивање старосног доба, у којима рок почиње да тече истог дана у коме је настао правнорелевантни догађај. Тада и истек рока треба одредити према дану који по свом називу или броју претходи дану од кога је рок почео тећи. Због тога је предложено да се одвоје ове две врсте рокова и посебно уреде.

У петој глави, *Дејство рока којим је одређено време испуњења обавезе* (стр. 84-107), испитан је значај времена (рока) у фази реализације уговора. У првом делу, анализирано је дејство рока у уговорима у којима време (рок) испуњења обавезе није битан елемент (уговори нефиксног карактера) и последице пропуштања рока – дужничка доцња. У другом делу, изложена су правила упоредног права. Предмет трећег дела представља дејство рока у фиксним уговорима.

У шестој глави, *Значај времена у дуготрајним облигационим односима* (стр. 108-116), анализира се утицај протеча времена на трајне облигационе односе. Дуготрајне облигације могу бити изложене деловању

одређених околности које изазивају и немогућност испуњења обавезе. У овом случају, обавеза престаје под условом да дужник није одговоран за њих и да је реч о индивидуално одређеној обавези. Ако је дужник одговоран за немогућност испуњења, обавеза се не гаси, већ се мења њена садржина. Пошто испуњење *in forma specifica* више није могуће, за пропалу ствар дужник дугује одговарајућу новчану накнаду. Са друге стране, пропаст ствари одређених по роду не гаси дужникову обавезу (*genera non regunt*), осим ако је пропала цела маса из које је требало предати генеричну ствар. Дејство околности које обавезу не чине немогућом, али отежавају њено испуњење или чине немогућим остварење сврхе уговора, расправља се путем клаузуле *rebus sic stantibus*.

У глави седам, *Дејство рокова у појединим уговорним односима* (стр. 117-139), предмет анализе је дејство рока и утицај протекла времена код уговора о продаји и његовим модалитетима, уговора о зајму, уговора о закупу и уговора о послузи. Уговор о зајму и послузи имају наглашену временску димензију, јер су ограниченог трајања. ЗОО не одређује најдужи рок на који се уговор о закупу може закључити, а аутор прихвата становиште из наше правне теорије да се орачи најдуже трајање закупа јер улази у домен јавног поретка, и не сме зависити само од воље сауговорача.

У осмој глави, *Смрт као рок* (стр. 140-147), обрађена је чињеница смрти одређена као рок. Смрт најчешће делује као раскидни рок, због чега је она посебан начин престанка облигационих односа личне природе (личне облигације). Смрт сауговорача чија су лична својства и способности била од значаја за закључење уговора, гаси уговорни однос *intuitu personae*.

Нове тендеције у одређивању рокова у европском праву (стр. 148-158) предмет су разматрања у деветој глави магистарске тезе. Аутор их анализира на примерима двају грађанскоправних института – застарелости и заштити потрошача. Код рокова застарелости, аутор указује на тенденцију њиховог скраћивања. У нашем праву, изменама ЗОО из 1993. године, општи рок застарелости је продужен са пет на десет година. Продужењем рока су повериоци били заштићени од платежне неспособности дужника, тако што су добили двоструко дужи рок за наплату својих потраживања, пре него она застаре. Данас су економске прилике стабилније и пошто застарелост треба да омогући и несметан правни и привредни промет, у коме обавезе треба испуњавати уредно и на време, аутор предлаже да општи рок застарелости буде три године (као и у Принципима европског уговорног права и Немачком грађанском закону) или највише пет година.

У закључку (стр. 159-162), кандидат Ивана Симоновић је сажето изложила своје ставове о дејству рокова у уговорним односима, као завршни резултат њеног истраживања.

3. МИШЉЕЊЕ О ИСПУЊЕНОСТИ УСЛОВА ЗА ИЗБОР

Ценећи испуњеност услова оба кандидата за избор сарадника у звање асистент за ужу Грађанско-правну научну област, при чему се поред општих услова имају у виду и услови регулисани одредбама чл. 122. ст. 5.

Закона о високом образовању и чл. 202. ст. 3. Статута Правног факултета Универзитета у Нишу, Комисија је мишљења да формално и кандидат Јелена Ђорић и кандидат Ивана Симоновић испуњавају предвиђене минималне услове за избор.

У погледу услова за избор асистента из чл. 5. Правилника да кандидат показује смисао и способност за наставни рад, Комисија је констатовала да је кандидат Ивана Симоновић у потпуности потврдила испуњеност овог услова својим радом у настави као асистент приправник. Кандидат Јелена Ђорић нема искуство у настави, нити је до сада објављивала научне радове.

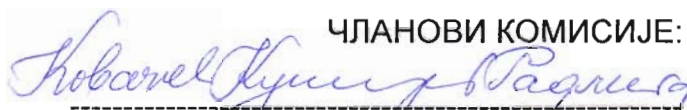
На основу анализе објављених радова кандидата Иване Симоновић, може се закључити да је њен стручни рад систематичан и научно утемељен, да је њен стил писања јасан и правнички аргументован, што је препоручује за њен будући истраживачки рад.

4. ПРЕДЛОГ ЗА ИЗБОР КАНДИДАТА У ЗВАЊЕ АСИСТЕНТА

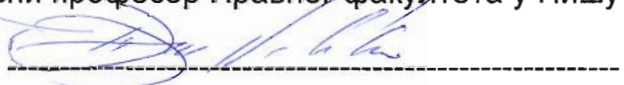
На основу извршене анализе и процене испуњености Законом и Статутом предвиђених услова за избор, Комисија, једногласно, предлаже Наставно–научном већу Правног факултета Универзитета у Нишу да кандидата мр Ивану Симоновић, дипломираног правника из Ниша, изабере у сарадничко звање асистента за ужу Грађанско-правну научну област на Правном факултету у Нишу.

У Нишу, 11. 05. 2009.

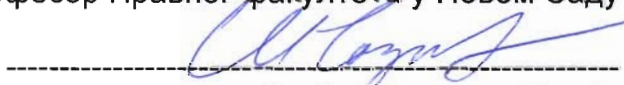
ЧЛАНОВИ КОМИСИЈЕ:

1. Др Радмила Ковачевић Куштримовић,
редовни професор Правног факултета у Нишу

2. Др Душан Николић,
редовни професор Правног факултета у Новом Саду

3. Др Мирослав Лазнић,
ванредни професор Правног факултета у Нишу